

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg vil erklære vores støtte til de sidste forbedringer på centrene, dem er vi meget glade for som Socialdemokrater.

Jeg ved godt, at ministeren og regeringen gør alt, hvad de kan, for at sende de afviste asylsøgere hjem, og vi er slet ikke uenige i proceduren. Når man har søgt og fået afslag, skal man hjem, hvis det kan lade sig gøre. Men der er nogle, der ikke kan komme hjem.

Jeg ved, at ministeren har haft kontakt med irakiske myndigheder for at sende nogle af de afviste til Irak, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Hvordan går de der forhandlinger? Vil de irakiske myndigheder tage imod de mennesker, som er blevet afvist af Danmark?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er glad for støtten til de forbedringer, som jeg også er utrolig glad for at der nu er rum og mulighed for. De er jo blevet skabt, fordi vi sikrer, at de, der har fået afslag på asyl, i videst muligt omfang så også rejser hjem, så de, der er her af den ene eller anden årsag, faktisk kan få bedre vilkår. Så det er jeg selvfølgelig glad for.

I forhold til Irak fortsætter vi drøftelserne, og jeg har forventninger om, at vi på et tidspunkt får en tilbagetagelseaftale med Irak, som også rummer, at vi tager et medansvar og meget gerne vil hjælpe de her irakere til at starte en tilværelse derhjemme. Helt overordnet var det mit klare indtryk ved mit møde med den irakiske udenrigsminister, at Irak jo faktisk gerne vil have sine borgere tilbage, de har faktisk brug for dem, både dem, der er internt fordrevne og også i nærområdet, og egentlig også dem, der er i Danmark, for de har faktisk brug for dem til genopbygning af deres land.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det, det drejer sig om for os Socialdemokrater og hele oppositionen, er, at vi skal give de her mennesker, der er i Danmarks varetagelse, et godt og anstændigt liv, og det gælder både for dem selv og især for deres børn. Det er det, det drejer sig om.

Jeg ved godt, ministeren snakker meget om motiverende initiativer. Jeg synes, at det bedste motiverende initiativ ville være, at de mennesker kom ud af centrene, fik en uddannelse og f.eks. lærte, hvordan man svejser. Så havde de

en eller anden uddannelse, de kunne tage med hjem og bruge.

Vil ministeren ikke bruge sådan nogle for mig at se positive initiativer, for at de mennesker og deres børn kan komme lidt væk fra centrene og lære det danske sprog, få en uddannelse og få mulighed for at komme i arbejde, når de kommer til deres hjemland? Er det ikke motiverende, og er det ikke en bedre motivation, end at man presser dem eller prøver at presse de irakiske myndigheder til at tage imod de her mennesker?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

For et år siden vedtog Folketinget et lovforslag, som jeg fremsatte, lang tid før den noget større debat i de offentlige medier kørte frem, som netop handlede om at give bedre muligheder for undervisning og aktivering.

Jeg koblede det så op på at sige: Hvis du samarbejder om din hjemsendelse, vil vi også godt være med til at tilrettelægge det på en måde, så du måske skal have et kort forløb, som kan sikre, at du kan starte en lille virksomhed, når du kommer hjem, eller styrke dine muligheder for at få beskæftigelse, når du kommer hjem.

Det er sådan set sikret i dag. Det gjorde vi for et år siden. Så de principper er jeg sådan set enig i. For mig er der selvfølgelig en begrænsning med hensyn til hvor lang tid, når udgangspunktet er, at det jo altså er nogle, der har fået afslag på ophold i Danmark. Men den form for motivationsfremmende foranstaltninger indførte jeg faktisk for et år siden.

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Kan ministeren bekræfte, hvad jeg mener at vide, at af de ca. 600 afviste irakiske asylansøgere er et halvt hundrede stykker fra det kurdiske selvstyreområde og ca. 150 fra hele det kurdiske område, hvor der er fuldstændig fredeligt og roligt? Og hvis jeg har ret i det, er ministeren så ikke enig med mig i, at så er hr. Arbo-Bæhrs regnestykke, der siger, at de, der rejser hjem, er trygge, føler tryghed ved at komme hjem, og at de, der nægter at rejse, ikke føler tryghed?

Der kunne jo være mange andre motiver. Der kunne f.eks. være det helt regulære, at man får nogle penge med hjem. Men hvis det var så enkelt, som hr. Arbo-Bæhr sagde, er det så ikke rigtigt, at så ville jo alle de nordirakiske afviste